

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXV. ročník

číslo 11/listopad 2019

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. Večeře Páně)
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
	17.00	<i>Křesťané evangelické víry</i> (v ukrajinštině)
Pondělí	18.00	Rozrost (setkání střední generace, vždy 1. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělavatelné knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Čtvrtek	15–17	úřední hodiny faráře (předchází tel. domluva doporučena!)
Pátek	15.00	předkřestně-konfirmační příprava
	15.30	dorost (mladší i starší)
	17.30	předkřestní příprava
	18.00	mládež
	22–01	noční modlitební stráž „Ambasáda Boží“ (ukrajinsko/rusko-jazyčně)
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Paní Svobodová slaví třicetiny	16
Za sborového života	3	(taky nevíte, která to je?)	
Z říjnového staršovstva		Studentka z Nepálu	16
Ohlédnutí 2019	3	Až na konec světa	18
O našich krajanech	5	(dokončení z minulého čísla)	
ve východní a střední Evropě		Pohnu tvým svícnem	19
První adventní biblická	10	Sjezd	20
Zpráva z hracího doupěte	10	(nejen) evangelické mládeže	
Pozdrav od protinožců	11	Abeceda modlitby	20
Prodaný kostel	13	Z internetových hlubin	21
Podobenství	15	Nebojte se složit batoh	22
o době před „Sametem“		Kontaktní informace, tiráž	23

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

Z ŘÍJNOVÉHO STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo 14. 10. své jubilejní 800. schůzi. Přítomni byli *Tomáš Bedrník, Dušan Bruncko, Jiří Holý, Iva Jungwirthová, Lubor Kolář, Jaroslav F. Pechar, Ivo Plhák, Marie Procházková, David Slabý, Jana Stralczynská, Jitka Zvánovcová a Milada Borovská.*

Biblický úvod měl Jiří Holý (kázání brněnského seniora Jiřího Grubera, Lukáš 17,7–10).

Staršovstvo si s vděčností Bohu i organizátorům připomnělo *Ohlédnutí za letními akcemi.* Není samozřejmé, že se toho v našem sboru tolik děje a že se máme za čím ohlížet. Zároveň děkuje všem, kdo se podíleli na zdárném průběhu a občerstvení při tomto Ohlédnutí. Při této příležitosti děkuje Kateřině Zvánovcové i dalším, kteří pravidelně zajišťují jídlo do kavárny po bohoslužbách.

Byli zvoleni delegáti našeho sboru na konvent ČCE: Jan A. Dus a Marie Procházková.

Byly vyřešeny všechny právní náležitosti k bytu našeho faráře J. F. Pechara na Barrandově.

Seniorátní revize hospodaření našeho sboru shledala drobné nedostatky. Bude třeba provést nový soupis majetku a na seniorát ČCE poslat přehled revizí plynu, elektřiny, hasičích přístrojů a hromosvodu.

Pokračuje příprava přestavby hlavní budovy našeho kostela.

Přikoupíme dalších pět stojanů na kola.

Na účtu a v pokladně bylo na konci měsíce dohromady 1.471.341 Kč.

V sobotu 16. 11. dopoledne *proběhne tradiční brigáda,* úklid kostela a zahrady.

OHLÉDNUTÍ 2019

V neděli 13. 10. po bohoslužbě byly prezentovány výlety, tábory i jednodenní akce pro děti. Kromě fotek a videí nám děti zazpívaly svoji táborovou hymnu z letošního tábora malého dorostu.

Během a po ohlédnutí bylo připraveno občerstvení v podobě pomazánek, sladkých i slaných laskomin, ovoce a zeleniny a jako hlavní chod byl připraven guláš (i vegetariánská verze) a chleba. Guláše připravili: bratr David a sestry Zvánov-

cová, Ernychová a Borovská. Děkujeme všem, kteří napekli, nakoupili nachystali a pomohli s následnou distribucí a úklidem. Za úklid zvláště děkujeme a vyzdvihujeme manžele Bedrníkovy.

Děkujeme!

○ NAŠICH KRAJANECH

ve východní a střední Evropě

Ve středu 16. října jsme během naší pravidelné biblické hodiny měli možnost si poslechnout zajímavé vypravování bratra Petra Brodského o českých evangelických sborech ve východní a střední Evropě.

Bratr Brodský se spoluprací s našimi krajany na Ukrajině, v Polsku, Chorvatsku, Rumunsku a Srbsku věnuje již od roku 1993. V letech 2005–20015 byl opětovně zvolen Synodem ČCE celocírkevním kazatelem pro české sbory ve východní Evropě.

Bratr Brodský nám ve své prezentaci s mnohými fotografiemi představil nejen historii českých evangelických sborů ve východní Evropě, ale mohli jsme obdivovat i po roce 1990 nově vybudovaná či rekonstruovaná shromažďovací místa a četné fotografie ze setkání s krajany. Zde jsme rozpoznávali nejen tváře našich církevních představitelů, ale i známé tváře z našich sborů. S východoevropskými evangelickými sbory nás pojí nejen stejná Bible, zpěvník, tradice, ale i časopisy a letité kontakty.

Bylo zajímavé procházet minulostí a uvědomovat si, že ne vždy bylo v Čechách „líp“ než na východ od našich hranic.

Potomci pobělohorských evangelických exulantů založili v roce 1905 obec **Bohemka** a v roce 1912 obec **Veselynivka na jihu Ukrajiny**. Následovalo založení reformovaných sborů. Všude na Ukrajině, kde sídlili krajané, úrodná půda a jejich pracovitost přinášely dobré hospodářské výsledky, s výjimkou roků neúrody a teroru. V období ukrajinského hladomoru český evangelický vikář Rudolf Šedý nabídl pomoc 78 českým dětem z této jihoukrajinské oblasti a přivezl je do Čech. Tyto děti přežily s pomocí českých bratří a sester. Část z nich se později rozhodla vrátit domů na Ukrajinu.

K dokreslení doby snad poslouží, že – k velkému žalu br. Šedého – z mladých lidí, kteří se rozhodli pro návrat, nedojel domů nikdo. Všichni byli pozatýkáni nebo zmizeli.

Posloucháme-li o těchto sborech, mile nám zní známá česká rodová jména jako: Rejchrt, Hapala, Horta, Vintř, Pujman, Jersák, Nechuta, Zlatník, Švejdar, Svoboda, Poláček, Kratochvíl a mnohá další. V roce 1962 byla činnost evangelických sborů aktem sovětské vlády zakázána. Obnovena byla až v únoru 1992 po vzniku nezávislé Ukrajiny, a to s nepřímou vazbou na Českobratrskou církev evangelickou. Bratr synodní senior Pavel Smetana i bratr synodní senior Daniel Ženatý ukrajinské sbory po roce 1993 osobně navštívili.

Potomky evangelíků z 19. století, kteří přišli za půdou, najdeme také v **Chorvatsku, Rumunsku a Srbsku**.

V **Bjeliševaci na území dnešního Chorvatska** se koncem 19. století zformoval evangelický sbor. Jednalo se o evangelíky augšpurského a helvétského vyznání. Scházeli se v budově gymnázia, v letech 2000–2003 vystavěli vlastní kostel. Bohoslužby jsou zde dodnes slouženy jednou za 14 dní v chorvatštině kazatelem ze Zagrebu; když přijede host, v češtině. Neméně důležité jsou i kontakty s krajaný v Daruvaru a Evangelickým sborem ve **Velikich Zdencích**.

V **Peregu Mare v Rumunsku** založilo český reformovaný sbor v 19. Století 50 rodin z Čáslavska a Přeloučska. Chloubou je místní kostel se školou, který sbor vystavěl v letech 1942–1960. Návrh zdarma vyhotovil Ing. arch. Josef Kalousek. Dlouholetým kurátorem sboru je Jaroslav Kalousek, který byl v roce 2007 ordinován synodním seniorem Joelem Rumlem. Pokud vede bohoslužby Jaroslav Kalousek, jsou vedeny v češtině.

Reformovaný sbor ve **Velikom Središti v Srbsku** založilo 93 převážně evangelických rodin, které odešly z Klobouků u Brna. Roku 1866 položily základní kámen k místnímu krásnému kostelu. Oslav k jeho 150 . výročí založení se v roce 2016 účastnila i početná delegace ČCE. V současné době se zde pravidelné bohoslužby nekonají a využití i údržba zrekonstruovaného kostela je novou výzvou. Povzbuzující pro dnešní malou hrstku věřících krajanů je ekumenická spolupráce s českou katolickou komunitou v nedaleké Bele Crkvi a Kruščici.

V **Polsku v Zelově** vznikl v roce 1803 evangelický reformovaný sbor jako důsledek období násilné rekatolizace po vydání Protireformačního patentu. V letech 1821–1925 zelovští postavili kostel, kde se zprvu kázalo česky. V současné době je zelovský sbor součástí Polské evangelické reformované církve. Bohoslužby se konají pravidelně každou neděli. Za pozornost stojí i činnost Zelovských zvonků – skupiny, která ovládá americké ruční zvonky a účastní se řady koncertů, které jsou i mezi členy ČCE velmi oblíbené.

Svoji účastí na biblické hodině nás potěšila a na naše zvědavé **dotazy odpovídala sestra Ludmila Sverdlová**, která byla v roce 2009 ordinována kazatelkou v ukrajinské Bohemce. Sestra se nedávno přistěhovala za synem a jeho rodinou do Čech a pravidelně chodí na nedělní bohoslužby k nám do Braníka.

Od roku 2015 spolupráci se zahraničními sbory koordinují pověřeni kazatelé naší církve vedle své sborové práce vždy pro určitou zemi. Tato forma přínášší dobré propojení na sbory, ale i složitější koordinaci v rámci celého východoevropského prostoru a skloubení se sborovou službou.

Změny, které nastaly po roce 1990, s sebou přinášejí stejně jako v jiných částech Evropy nové problémy s udržením mladých na vesnici, předáváním víry, evangelické tradice a jazyka dalším generacím. Je třeba hledat nové atraktivní formy mezikrajanské spolupráce, jak na úrovni celocírkevní, sborové, tak i lidské. Zamyslí-li se, tak i na mládežnickém táboře, který každoročně organizuje náš bratr farář ve Strmilově, *Pod jednou střechou*, jsme mohli zaslechnout mezi účastníky přízvuk z východu.

Bratr Petr Brodský nám svojí přednáškou nejen rozšířil obzory, ale sklidil i náš obdiv za svoji letitou vytrvalou cestovatelskou a oboustranně misijní práci. Moc mu děkujeme, že jsme při setkání s cizími příběhy bratrů a sester našich jmen a naší víry mohli vřeleji pocítit jednotu v Pánu.

K. Svobodová

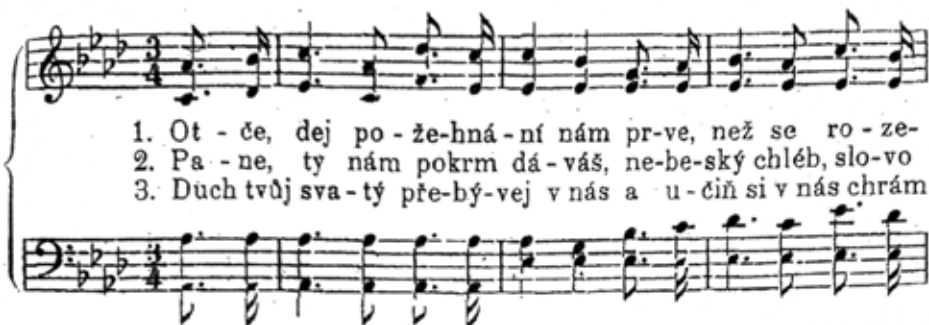

Na závěr biblické jsme si zazpívali písničku, kterou na Bohemce zpívají vždy na konci setkání. Že bychom si jí taky někdy zazpívali? ➔

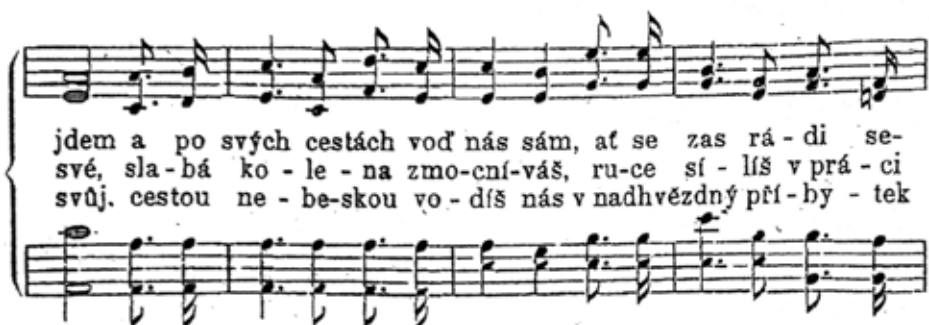
Pro zájemce o téma je možno dohledat na internetu:

ČT, *Zapadlí evangelici* (5 dílů: Ukrajina, Chorvatsko, Srbsko, Rumunsko, Polsko)
Čro2 17. 10. 18.30: Dokument *R. Nejedlý – Když odejdou vnučata* (o Banátu)

130. Otče, dej požehnání nám. (E. Z. 107.)

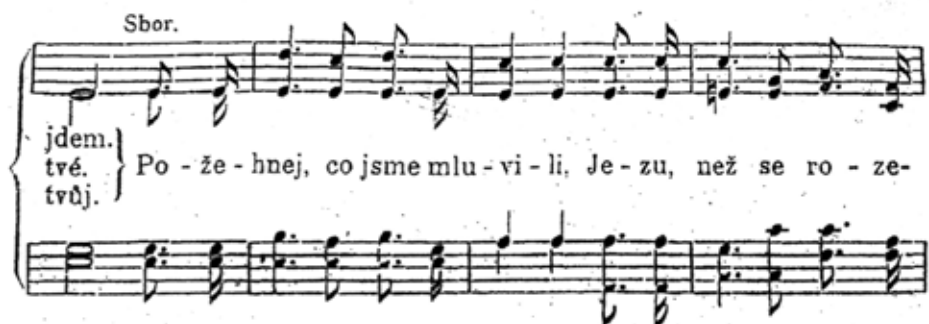

1. Ot - če, dej po - že-hná-ní nám pr-ve, než se ro - ze-
2. Pa - ne, ty nám pokrm dá - váš, ne-be-ský chléb, slo-vo
3. Duch tvůj sva - tý pře-bý-vej v nás a u - čiň si v nás chrám

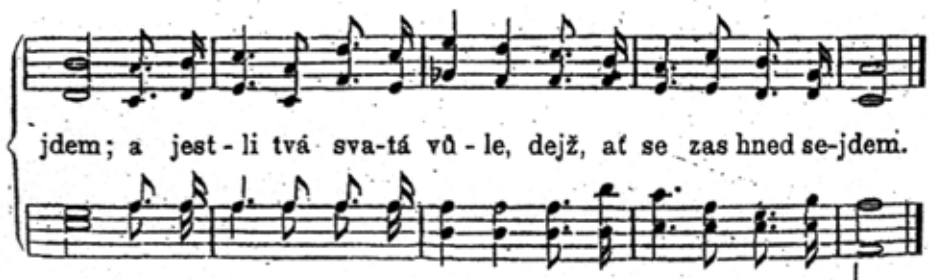

jdem a po svých cestách voď nás sám, ať se zas rá - di se-
své, sla - bá ko - le - na zmo-cní-váš, ru-ce sí - líš v prá - ci
svůj. cestou ne - be-skou vo - díš nás v nadhvězdny pří - by - tek

Sbor.

jdem.
tvé. } Po - že - hnej, co jsme mlu - vi - li, Je - zu, než se ro - ze-
tvůj. }

jdem; a jest - li tvá sva - tá vů - le, dejž, ať se zas hned se-jdem.

PRVNÍ ADVENTNÍ BIBLICKÁ

První adventní biblickou hodinu prožíváme v našem sboru již tradičně ve svátečním duchu. Také letos chceme začít přípravu na příchod Pána Ježíše přátelskými rozhovory o prožívání tohoto období. Co mne osobně v adventu oslovuje? Co pro nás chystali rodiče, učitelé, faráři a co bychom my sami chtěli předat našim dětem a vnoučatům? Můžeme nějak osobním příkladem ukázat okolí, co je na adventu hezkého? Na setkání ve středu 4. prosince v 18 hodin jsou srdečně vítáni i sousedé a přátelé – nezapomeňte je proto pozvat. ☺

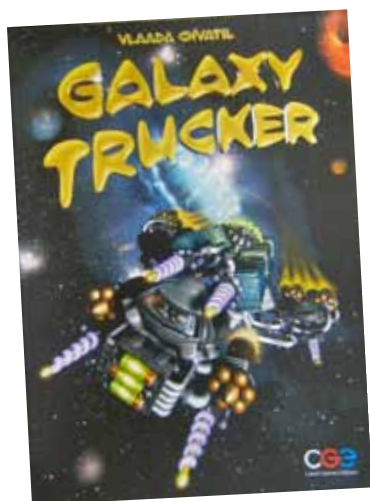
Lenka Pecharová

ZPRÁVA Z HRACÍHO DOUPĚTE

Trochu jsme nezvládli začátek. Vzdálili jsme se do blízké restaurace na oběd a vše jim tam moc dlouho trvalo, takže na deskovky jsme se vrátili ve 12.10 a někteří zájemci mezitím odpadli. Příště to uděláme lépe a budeme lépe informovat! Začneme tím, že objednáme pizzu pro všechny hráče, a tak nebudeme spěchat na oběd a hráči nebudou spěchat domů.

Dnes se hrálo u dvou stolů. Jeden stůl obsadili rodiče a druhý „mládežníci“. U rodičovského stolu nás bylo 5 hráčů a hrála se *Krycí jména*. U druhého stolu hráli 4 hráči *Galaxy Trucker* a ze hry se těšili i dva přihlížející. Všichni jsme užili skvělou zábavu a těšíme se zase za měsíc na pokračování.

Martin Vondráček

POZDRAV OD PROTINOŽCŮ

Posíláme do Braníka pozdravy z Austrálie, od protinožců, kam jsme odjeli na čtyři měsíce.

Moc se mi tu líbí. Když jsme před měsícem do Melbourne přijeli, začínalo jaro a zažít dvakrát jaro v jednom roce je velmi příjemné. Fascinující jsou samozřejmě květiny a stromy. Moje přání vidět eukalyptus bylo naivní – problém je spíš žáný nevidět, roste tu mnoho druhů a jsou všude. Mnoha stromům tu neopadávají listy, ale loupá se kůra. Často visí dolů celé svazky. Je tu mnoho květin v zahradách, které u nás pěstujeme jako domácí květiny. Tady se jim, díky tomu, že tu nemrzne, výborně daří. Představte si živé ploty z muškátu, který vyrostl do dvou metrové výšky, dlouhý okrasný pás z hustě kvetoucích klívů v parku, vysoké bílé kvetoucí kaly u potoka. Zahrady jsou tu plné kvetoucích neznámých keřů se složitými květy, které jsou plné tyčinek, nevídaná krása, a ve vzduchu jsou nové vůně – je to trochu jako na jiné planetě. Ve volné přírodě však toho tady moc, kromě různých druhů gumovníků, neuvidíte.

Měla jsem tu úžasný zážitek. Šla jsem do parku podél řeky až ke královské botanické zahradě. Byl podvečer, sluníčko trochu zesláblo a byl ten vlahý voňavý podvečerní, ničím nerušený, čas. Zašla jsem hlouběji do zahrady, okolo mne nádherné staré stromy – fíkus velikosti mohutné lípy, kaktusy s vysokými 4metrovými květy a všechno to rostlo tak bujně, nespoutaně, propleteně, exoticky a plné barev a květů a vůní, že jsem se zastavila, úplně zahlcená tou pestrostí a krásou. Sevřelo se mi hrdlo a řekla jsem si... to je jako v nebi... A došlo mi, že takhle to asi vypadalo v ráji.

Oceán je oceán, opakovaně děláme výlety k pláži, ale stále tu dost fouká a je zima. Zabalená do šátku, v bundě s kapucou a se svetrem přetaženým přes zledovatělé ruce na brouzdání ve vodě nemám chuť. Příjemné je, že v tomhle počasí tu potkáte jen pár lidí. Na pobřeží jsou občas velké i menší černé kameny, o které se vlny hlasitě tříští.

Máme za sebou bohoslužby v různých kostelech a denominacích. Je to často i hodně jiné a chtěla bych v budoucnu podrobněji shrnout. Naši vzdálení příbuzní, s kterými jsme si na čas vyměnili bydlení, tu chodí do baptistického kostela. První kázání bylo o chudých. Farář výborně vysvětlil, kdo jsou chudí. Řekl, že měl období, kdy byl chudý, jedl jen rýži s kečupem, ale... byla to jeho volba. Měl přátele, zájmy, dělal to, co ho baví a věděl, že v případě potíží se má na koho obrátit. Chudí jsou ti, kteří nemají bezpečí a žádnou jinou volbu, jsou ohroženi nejistotou, jsou sami. Nemají nikoho, kdo by jim v těžkostech pomohl. Pro ty, tu máme být.

Další neděli jsme jeli do jiného do kostela (cesta tam trvala 2 hodiny veřejnou dopravou. Melbourne je opravdu velké). Byla rodinná neděle. Děti zpívaly a ukazovaly, jen hudba byla křesťanský rock a velké plátno za nimi plné měnicích se

barev. Jedna mládežnice vystoupila s příběhem o tom, jak si začala brigádnicky vydělávat a rozhodla se posílat desátky sboru, protože ví, že vše co máme, tedy i naše schopnosti, jsou dar od Boha. A pak všechny peníze poslala omylem sboru, protože udělala chybu v desetinné čárce. A tak končila s tím, že i když vše máme od Boha, pozor na desetinné čárky.

Aleš tu pracuje na universitě, ale já mám na starost jen naši domácnost. Na rozdíl od předchozích pobytů v cizině, kde jsme si vždy pronajali prázdný byt a já musela domácnost přechodně a levně vybavit, tady jsme v zařízeném domě. Velká úleva je i to, že tu nejezdím autem.

Dovedete si představit plánovací kalendář, který je měsíce dopředu prázdný, bez povinností? Tak takhle to tady mám já. Samozřejmě občas někoho pozveme na jídlo nebo jsme někam pozváni, občas jedeme na výlet, pleju na zahrádce, chodím do knihovny, galerií, na trhy – ale jen když chci.

Začala jsem dobrovolničit třikrát týdně v Armádě spásy. V pondělí s přípravou oběda, ve středu večere a bohoslužby a ve čtvrtek ráno teplá snídaně a sendviče.

Po večeri se na bohoslužbách setkávají ti, kteří potřebují společenství v rámci obnovy. Bezdomovci, lidé se závislostí, po terapii, a muži, kteří jsou registrovaní jako sexuální násilníci (zneužití dětí). Uvědomila jsem si, že jsem se nikdy nemodlila za lidi, kteří mají tento problém. Musí to být velice obtížné s tím žít a zvládat to, i žít s vědomím, že ublížili. Konkrétní problém jednotlivých ná-vštěvníků znají jen pracovníci AS, ne lidi ze skupiny. Moc se mi líbilo, jak jejich vedoucí o nich mluví a na ně myslí. Snaží se pro ně vytvořit zázemí, kde budou spokojení, místo, kde budou společně s ostatními a bude jim tam dobře. Koupí také jednou za měsíc dort, kdo má narozeniny se přihlásí, společně mu zazpívají a oslaví to. Je tu jeden chlapec J...n. Je hrozně poničený, třes rukou, klepání nohama, celkový neklid. Je moc milý. Předminule jim rozdali krabičky a měli si napsat, za co mohou být Bohu vděční. Vytahoval z krabičky ušmudlané papírky a říkal, že to četl svému kamarádovi, který na tom je špatně. Zpívat společně s nimi Amazing Grace je přemáhající. Armáda spásy tu dělá skvělou práci; a co víc, na těch lidech jim opravdu záleží a mají to dobře zorganizované. V pondělí jsem byla v centru AS v Brunswicku. Vedoucí mne představila v kuchyni, ukázala mi, kam si dát batoh, kde si umýt ruce, kde je zástěra, a během tří minut jsem vařila u sporáku bešamel z 6 litrů mléka, vyráběla pesto z listů špenátu a krájela (hodiny) zeleninu, rebarboru, ovoce apod.

Právě skončil ranní prudký vítr a velká bouře s krupobitím. Venku nádherně svítí sluníčko a obloha je bez mráčku. Toho musíme využít k procházce, protože nikdy nevíte, jaké bude počasí za chvíli, to víte – aprílové počasí.

Vřelé jarní pozdravy z Melbourne posílá
Marta Drápalová a Aleš

PRODANÝ KOSTEL

Vzácný evangelický kostel v New Yorku byl prodán

Oproti Texasu a americkému středozápadu vůbec bylo českých evangelických kostelů na východním pobřeží Spojených států vždy jak šafránu. A tak mě při mém letošním jarním trenérském hostování ve veslařském klubu na Long Islandu, kde jsem strávil 44 let života, překvapila zpráva, že kdysi důležité centrum českého nejen evangelického, ale všeobecně krajanského života – Jan Hus Presbyterian Church v New Yorku, v oblasti kdysi známé jako Little Bohemia – bylo prodáno, zmizelo v propadišti dějin. Jak k tomu došlo?

Mně, koncem 60. let minulého století krátce členovi této kongregace, je to věc blížká, a tak jsem si na internetu našel nejen vysvětlení, ale i řadu zajímavých historických fotografií. Na těch překvapí masivní průčelí kostela se schodištěm, záběr interiéru s oltářem a barevnými okny, varhany s malovanými píšťalami, tělocvična a jiné. Ano, i tělocvična, sokolské hnutí bylo mezi americkými krajany velmi populární. Na jedné černobílé fotografii jsem na schodech před kostelem napočítal 145 obličejů, převažují mezi nimi mladé tváře. Na jiné, zřetelnější, je 42 mládežníků se třemi dospěláky, zřejmě dětská slavnost, pravděpodobně vánoční.

Vzalo mně to dech a přinutilo k zamyšlení nad tím, co bylo a co už není. A k otázce proč už to není. Vysvětlení je snadné, ale nejdřív trošku z historie tohoto unikátního kostela.

V roce 1877 založil reformovaný maďarský farář-misionář Gustav Albert Alexy The First Evangelical Bohemian Presbyterian Church, který měl sloužit tisícům evangelíků tehdy žijícím v New Yorku, kteří odešli z Českých zemí za větší osobní a náboženskou svobodou. Tisícům? V porovnání s dneškem je tomu těžko uvěřit.

Nejvlivnější osobností této kongregace byl svobodomyšlný farář Vincent Písek (viz foto, pozn. red.), narozený v roce 1859 v Malešově, vystudovaný na Newyorské univerzitě a v Union Theological Seminary. Jako svého nástupce, tehdy 21letého, ho přivedl farář Alexy. Vincent Písek sloužil sboru téměř 50 let, během kterých také stihnul cestovat po americkém Středozápadě, kde zakládal další evangelické sbory, navštívit legionáře na Sibiři a přivést z Čech tři mladé bohoslovce.

Czech Brethren Presbyterian House (původně budova bez věže, ta byla přidána později) byl z veřejné sbírky vedené farářem Pískem postaven v roce 1888 v českém novogotickém stylu – „bohemian gothic revival“, jak uvádí článek ve Wikipedii. V roce 1915 – k 500. výročí upálení Mistra Jana Husa – byla přidána

budova tzv. Neighborhood House, která svým širokým kulturním a vzdělávacím programem a školou sloužila všeobecné krajanské veřejnosti. V rozsáhlém suterénu se 150 sedadly v Jan Hus Playhouse Theatre střídavě působily různé operetně zaměřené organizace, mj. Light Opera of Manhattan, Gilbert and Sullivan a Chicago City Limits.

Podobně jako i jiným krajanským organizacím přišla po desetiletích bohatého společenského života pozvolná, ale nezastavitelná ztráta členů, kteří se po druhé světové válce postupně stěhovali z New Yorku do předměstí a nových emigrantů z Československa nikdy nebylo dost, aby je nahradili. Čeští evangelíci se v kostele Jana Husa scházeli ještě ke konci minulého století, ale již jen jako malá skupinka mezi anglicky mluvícími presbyteriány.

Progresivní duch faráře Píska, který zemřel v roce 1930, se prohluboval a soustředění se na potřeby sociálně slabších menšin a azylového domu, spojené se službami pro bezdomovce koncem 20. století výrazně rostlo.

Po mnoha letech uskromňování přinutily současné presbytery stále se zvyšující výdaje za provoz, údržbu budovy a městské daně k praktickému rozhodnutí, které zajistilo další existenci sociálnímu programu, podporovanému městem. Prodej celého komplexu, situovaného v lukrativní lokaci přinesl nové finanční prostředky dostačující ke koupi jednoduché, ale především levnější dvoupatrové budovy, a tím k zajištění dalších let existence. Otevření nového působiště tohoto inkluzi zdůrazňujícího sboru, je plánováno na jaro příštího roku.

Petr Bísek, Ládví, říjen 2019

Pokračování příště

PODOBENSTVÍ O DOBĚ PŘED „SAMETEM“,

aneb Bohu díky, že už je to 30 let jinak ☺

Z KAVÁRNY SLAVIE

Celé roky už neseďává u okna
raději v šeru
zkušenost ho prý naučila opatrnosti:
„můžeš se zbytečně dostat do řeči
z parapetu ti můžou ukrást
portmonku“ –
– ptá se stále jako cizinec
v jakém kurzu směnít obavy...

A že je také kolemdoucím lhostejný?!

Celé roky už nezvedl hlavu
od svého vychladlého šálku
nad nímž číšnice jen občas
pichlavě podotkne:

„Isn't this your cup of tea?“

ŠEDÁ ZÓNA

Minulost?

Osudy vůbec ne tragické
a přesto *budovány* v útrapách
které ve světle běžných okolností
zdály se vlastně býti
směšnými

V zemi kde je zakázáno se smát
prožili nespočet dní
a let
ještě dnes
jim poklesnou koutky úst
při letmém
smrtelně vážném pomyšlení
na tolik ztraceného
smíchu

Ester Brandejsová

ze sbírky SÓLO pro dvoje housle, vyd. nakl. Pragoline 2002

PANÍ SVOBODOVÁ

slaví třicetiny

Inu, muselo to přijít. Nemládne nikdo a jedna naše společná známá je toho až příliš hmatatelným důkazem. Paní Svobodová tento měsíc slaví kulaté narozeniny a to by přece chtělo alespoň malou oslavu. A neříkejte, že ji neznáte. Potkáváme ji denně, přestože jsme si možná poslední dobou navykli ji tak trochu pouštět ze zřetele. Vždyť je tu s námi spolehlivě pořád, že? Nikam se nechystá odejít a nikdo nám ji jen tak neodloupí. Ostatně ve svém věku už by se mohla usadit, nejlépe někam do kouta... a v tom nejlepší případě ať po nás raději nic nechce. Třeba se spokojí s karafiátem a dvojkou červeného vína. Hlavně ať nás nenutí do nějakých složitých a nepříjemných úvah. Copak jí nestačí, že ji s sebou vezmeme na cesty? Že si ji přizveme ke studiu, práci a čtení novin? Co ještě chce?

Ach ty ženské. Člověk by za ni klidně zemřel (a jak snadné je něco takového z pohodlí svého gaučíku prohlásit!), ale ona po nás chce, abychom se zodpovědně zajímali o společenské dění a žili aktivním občanským životem (ať už to znamená co chce), a to nejen na její narozeniny, ale tak nějak... pořád. Denně. A kdo se na tu dřinu podívá, musí se zákonitě ptát, jestli je vůbec co slavit. Jestli nám bez ní nebylo líp. A i kdyby nebylo, víme jistě, že to všechno stojí za to?

Dobře, možná je hezké mít možnost cestovat, číst si co kdo chce a svobodně studovat jen na základě svých výsledků. A nikomu nejspíš nechybí církevní tajemníci a tajemní pánové, kteří si v neděli před kostelem vedli důkladnou prezenci účastníků bohoslužeb. Ale tohle všechno nám paní Svobodová už přece zařídila. Pojdte to s ní hezky oslavit a pak ať si odpočine – lavička, místo v rožku, klid. Třeba na práci.

Copak má dneska ještě někdo čas na zbytečné problémy?

JW

STUDENTKA Z NEPÁLU

Dostali jsme další dopis od studentky Reety z Nepálu. Ten předchází se dost zdržel. Tento je napsán v září.

Jak se zde ale dozvídáme, Reeta je ve studiu o rok výše, než nám bylo původně z nadace oznámeno. To znamená, že ji budeme podporovat pouze přes rok. Byla původně podporována dárci/dárce, kteří už dále nemohli posílat peníze na její studium, a nadace začala shánět nového dárce .

Jitka Zvánovcová

Drazí přátelé z Braníka,

zdravím vás ve jménu našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Děkuji vám za dopis a vítám příležitost, že vám mohu také napsat.

Z Boží milosti jsem zdravá a moje studia pokračují dobře. Jsem ve třetím, závěrečném ročníku.

Ráda bych vám řekla něco víc o svém studiu. Letos v závěrečném ročníku máme 6 předmětů a musím říct, že mne všechny velmi zajímají. Loni, v druhém ročníku, jsme mj. studovali hebrejštinu a řečtinu. Učit se tyto cizí jazyky byla pro mne velmi zajímavá zkušenost, ale přiznávám, že to bylo opravdu těžké. Nakonec jsem ale dosáhla na docela dobré známky.

V tomto ročníku máme tedy tyto předměty:

- 1) Úvod do křesťanské teologie – část 11.*
- 2) Misie a služba*
- 3) Modlitba*
- 4) Skutky apoštolů*
- 5) Úvod do komunikačních dovedností pro křesťanskou službu*
- 6) Biblická hermeneutika*

Kromě hlavních předmětů máme například 2× týdně delší modlitební setkání a další.

Jsem vám velmi vděčná za vaši podporu! Kéž Bůh vyplní přání, která vám leží na srdcích!

Prosím vás, modlete se za mne i moji rodinu.

Ještě jednou vám moc děkuji!

Reeta Kathait

AŽ NA KONEC SVĚTA

dokončení z minulého čísla

Různé variace příběhů, které zarazí až zamrazí, k člověku doléhají každý den. A týkají se postavení žen, rodinných vztahů a dynamiky vztahů, postavení osob z nízkých kast, zacházení se zaměstnanci, vztahu k životnímu prostředí apod. Věci, které v Evropě považujeme za univerzální a spojující celý svět, se v jihoasijské výhni roztékají.

Vlastně by se nad tím dalo mávnout rukou. Je to Asie, je to daleko. Každé místo, každá země má své výzvy. Jenže v jihoasijském kontextu, kdy země, ve které jsem, je domovem skoro 1,4 miliardy lidí, se jakákoli diskriminace vůči určité skupině či komunitě netýká stovek či tisíců, nýbrž miliónů osob. Když se podíváme na kastu Dalitů (respektující označení pro kastu nedotknutelných), kteří jsou odsouzeni k životu na spodi společnosti s omezeným přístupem k systému spravedlnosti, ke vzdělání, anebo práci, jde o 200 miliónů osob. To je skoro jako populace Německa, Francie a Velké Británie dohromady. Pokud se podobnými brýlemi podíváme na postavení žen, kdy se odhaduje, že až 1/3 žen v této zemi čelí dlouhodobému fyzickému a sexuálnímu zneužívání ze strany svých životních partnerů a dáno, že populace žen je zde 0,5 miliardy, jde o 170 miliónů žen, které žijí v realitě každodenního násilí či strachu z násilí. To je populace Portugalska, Španělska, Itálie a Francie dohromady.

V zemi, ve které pracuji, je velké množství iniciativ usilujících o řešení problému nerovnosti a diskriminace. Striktní hinduistický systém ale dopad tohoto úsilí zpomaluje a omezuje. Současná Indická vláda je silně nacionalistická, využívající náboženství jako nástroj manipulace společnosti. Nedávné centrální volby, které prodloužily mandát vlády premiéra Modiho, dali volný průběh dlouhodobé snaze této vlády omezit kulturní a náboženskou rozmanitost a svobodu ve jménu jednotného hinduistického státu.

Jižní Asie je kontinentem a celým světem sám pro sebe. Modlete se za masy lidí v tomto regionu, kteří žijí každodenní realitu násilí a diskriminace a kteří věří, že to je normální, že to je to, co si zaslouží – že to je karma. Modlete se za tento „konec světa“, který leží Bohu na srdci.

Eliška Adamcová

Eliška nám minulý měsíc poslala ještě jeden článek, ale ten už se pro nebývalé napěchovaný prostor našeho měsíčníku do říjnového čísla nevešel. S omluvou Elišce jej tedy otiskujeme na následující stránce:

POHNU TVÝM SVÍCENEM

„Vím o tvých skutcích, o tvé pili, o tvém úsilí i tvé vytrvalosti, vím, že nemůžeš snést ty, kdo jsou zlí, a vyzkoušel jsi ty kdo se vydávají za apoštoly, ale nejsou, a shledal jsi, že jsou lháři. Máš vytrvalost a trpěl jsi pro mé jméno, a nepodlehls únavě.

Ale to mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku jako na počátku. Rozpo-meň se, odkud jsi klesl, navrať se a jednej jako dřív. Ne-li přijdu na tebe a pohnu tvým svícenem z jeho místa, jestliže se neobrátíš.“ (Zjevení 2,2–5)

Ježíš v této pasáži mluví o tom, kdy se náš zápal pro jeho dílo promění pouze v práci, agendu. Ježíš oceňuje, co vše Efezský sbor dělá. Vidí jejich práci, jejich píli, úsilí a vytrvalost. Napomíná ale Efezský sbor, že přes všechnen shon a děláni zapomněli na to, co je nejpodstatnější – vztah s Ježíšem, přebývání v jeho lásce, kterou má k nám a druhým lidem, kterou naplňuje naše srdce. Je to práce a úsilí, ve kterém zapomeneme, anebo přestaneme; dává prioritu času stráveném s Bohem, obecnství s ním, intimnímu rozhovoru s ním, naslouchání. Takový běh, podle Ježíšových slov, nemůžeme běžet dlouho.

Je zajímavé, co Ježíš říká Efezské církvi, že se stane s těmi, kteří takto běží. Ježíš říká, že jim odejme jejich svícen. Svícnu lze rozumět dvěma způsoby:

1. Jednak svícen referuje ke Kristu samotnému – světlu našeho života. Pokud půjdeme pouze po koleji práce pro Krista a nebudeme s ním, jeho světlo se začne z našeho života stahovat. Bude odejmuto a my najednou zjistíme, že stojíme sami, ve tmě.

2. Svícnu lze také rozumět jako našemu světlu, jimž máme svítit před lidmi, jimž máme osvětlovat svět (Mt 5,14–16). Pokud se oddálíme od Krista pro všechnu práci, kterou pro něj děláme, naše světlo začne pohasínat. Pomalu přestaneme lidem dávat to světlo, kterým máme být. Nebudeme ho mít. Naše činy i naše slova budou prázdná. Kristus v nich nebude. A k čemu je svícen, když naslouží k svícení?

Ježíš mluví o problému, se kterým bojujeme každý – pro množství práce pro Krista a jeho Království zanedbáváme to nejpodstatnější. Ježíš říká velice jasně, co se stane, pokud takto budeme pokračovat v dlouhodobé perspektivě – ztratíme světlo, které do našeho života vstoupilo, které nás proměnilo a které nám bylo dáno, abychom jím svítili ostatním.

A tak, navracejme se k první lásce, k té, kterou jsme měli na počátku. Navraťme se do Ježíšovy něžné náruče dávající pokoj, odpočinek, hluboké uspokojení, lásku a bezpodmínečné přijetí. Pokud tak budeme činit, nepřijdeme o jeho světlo v nás a nepřestaneme být jeho světlem pro lidi.

Eliška Adamcová

SJEZD

(nejen) evangelické mládeže

Ve dnech 4.–6. října letos opět proběhl sjezd (nejen) evangelické mládeže, i tentokrát s hojnou branickou účastí. V počtu 12 osob se mládež po splnění pátečních dorostových povinností vypravila do Nového Města na Moravě, kde se letos sjezd odehrával. Ústředním tématem celého víkendu bylo „open space“, tedy církev jako otevřený jako prostor.

Již zahajovací panelová diskuze se tedy tématu dotýkala. Hosté debatovali o identitě a otevřenosti církve – kam až bychom měli zajít, aby byla církev jako společenství otevřená všem, ale zároveň si zachovala hodnoty, na kterých stojí(?).

V podobném duchu se nesl celý sjezdový program s rozmanitými přednášejícími. Na dílnách, diskuzích a přednáškách se podíleli profesori ETF UK, evangeličtí youtuberi (a faráři) Pastoral Brothers, katolický teolog...

Nechyběl ani tradiční PUB (Posezení U Bublin), pražská kavárna (pražského SOMu), modlitby Taizé, ztišení a koncert.

Závěrečné sjezdové bohoslužby, vedené Filipem Boháčem a Alžbětou Hatajovou, se i s působivě herecky pojatým kázáním vydařily; nutno vyzdvihnout také hudební doprovod, který měla na starost Eliška Havelková. Drobným zklamáním pro nás Pražské bylo snad jen zjištění, že další sjezd nebude o moc blíže než ten letošní – příští rok se totiž vypravíme do Vsetína.

Pája Kroužková

ABECEDA MODLITBY

Pane Bože, voláme k tobě jako tvé děti, modlíme se podle abecedy a nechceme v tom dělat žádné háčky:

- **A** to jsou auta, která nás sem bezpečně a ve zdraví dovezla
- **B** jsi ty, Bůh jediný a Pán všeho viditelného i neviditelného
- **C** jsme my, církev, tvůj lid, tak nás tady máš
- **D** jsou díky za toto ráno, do kterého jsme se mohli probudit a díky za všechno, co nám dáváš
- **E** to je tvé evangelium - dobrá zpráva pro naše životy
- **F** jako fotbal, který někdy prohráváme a přesto můžeme žít dál
- **G** to jsi taky ty - God v angličtině, protože ty neděláš rozdíly mezi národy a jazyky
- **H** je hřích, který se nám lepí na paty, když myslíme jen na sebe

- **CH** jako chválíme tě, že ty jsi Bůh milosrdný
- **I** je přímé jako přímka, prosíme, dávej stejnou přímost našim vztahům a životům
- **J a K** je Ježíš Kristus, náš zachránce, který nám otevřel cestu k tobě
- **L** je láska, bez které by život byl šedivý a úporný
- **M** jsou mámy, prosíme, abys jim dával hodně sil
- **N** jsou nemoci, které trápí nás a naše blízké, na které myslíme
- **O** je odpuštění, bez kterého bychom se jen užírali a kousali
- **P** jsou prázdniny – školní, rodinné, daňové, prostě báječné
- **Q** nevím, Pane Bože, co znamená, ale ty to víš
- **R** je radost, kterou můžeme mít z tvé milosti, z druhých, z toho, že nejsme sami
- **S** je satan, který by si chtěl koupit všechno i naši duši
- **T** jsou tátové, kterým přejeme klid a odpočinek
- **U** jako učit se, učit se, učit se – to musíme všichni celý život
- **V** je naše víra – často slabá a všelijak děravá, a přesto jistá, že nezůstává bez tvé odpovědi
- **W**... to je nám cizí
- **X** je znak kříže, na kterém umřel Ježíš a zůstal tak věrný nám i tobě
- **Y** je jako anglické „yes“, které říkáme tobě a
- **Z** je jako opět začátek, protože ty se k nám skláníš znova, od **A** do **Z**, ty jsi počátek i konec.

A za to ti děkujeme, že jsi nám od **A** až do **Z** oporou ve všem.

Buď chváleno tvé jméno, nyní až navěky.

Amen.

Z INTERNETOVÝCH HLUBIN

Před smrtí řekl muž svému synovi: „Toto jsou hodinky, které mi dal Tvůj dědeček. Jsou více než 200 let staré. Dříve, než Ti je dám, vezmi si je a jdi s nimi do první zastavárny. Řekni, že je chceš prodat a zeptej se, kolik Ti za ně můžou zaplatit.“

Na naléhání otce syn odešel s hodinkami a po několika minutách se vrátil a povídá: „Nabízejí mi 10 dolarů, protože jsou staré a poškozené.“

Otec požádal svého syna, aby vzal hodinky a tentokrát šel k prvnímu hodináři. Syn se za hodinu vrátil a povídá:

„Hodinář mi nabídl za hodinky 20 dolarů otče.“

Otec se znovu otočil ke svému synovi: „Vezmi hodinky a oslov prvního člověka, kterého potkáš na ulici. Zeptej se ho, za kolik si je od Tebe koupí.“

Syn se po deseti minutách vrátil a říká: „Nikdo si je nechtěl koupit, jen jeden člověk a ten mi nabídl 5 dolarů.“

„Jdi do muzea a ukaž jim hodinky,“ řekl otec. Po několika hodinách se syn s radostí vrátil. „Za tyhle hodinky mi nabídli milión dolarů. Řekli, že je to skutečně mistrovské dílo. Jak je to možné?“

Otec odpověděl: „Chtěl jsem, abys věděl, že správné místo a správní lidé ocení Tvou skutečnou hodnotu. Proto se neobjevuj na nesprávných místech a neznepokojuj se, když s Tebou zacházejí jako s odpadem. Ti, kteří vědí o Tvé hodnotě, Tě budou vždy hodnotit, takže nikdy nezůstávej na místě a mezi lidmi, kteří Tvoji hodnotu nevidí.“ ■

NEBOJTE SE SLOŽIT BATOH

Úterní ráno má v našem kostele svoji osobitou podobu. V půl osmé přicházejí ti, kteří se chtějí sklonit před Bohem, aby zde složili těžký „batoh“. O jaký batoh jde? Někdy jde o tíživé problémy, starosti, smutky, otazníky, pochybnosti jich samotných či jejich blízkých, anebo dalších členů sboru. Mohou však přinést problém kohokoliv, kdo jim leží na srdci. Problémem může být i sténající příroda, problémy společenské, a mnohé další. Tato chvíle odkládání těžkostí je zároveň chvílí sdílení s ostatními a je provázena dalším zvláštním jevem. V očích těch, kteří přicházejí, se zračí víra, očekávání, i naděje. Naděje pramenící z jistoty, že Bohu na nás záleží, a že chce být s námi, přeje si, abychom všechny starosti na něj vložili.

Dovolím si zmínit vyjádření jednoho z účastníků, když vyprávěl, jak tyto chvíle společných modliteb prožívá: „Musím říct, že je to pro mě nějak silný a hodnotný, když mě něco hodně tíží v tu chvíli a třeba tři lidé se s vyslovením mého jména modlí za tu věc k Nejvyššímu Bohu a vládci vesmíru. To bývají silné chvíle, velmi si jich vážím.“ Vedle proseb a přímlov za sebe i druhé však v úterní rána zaznívají také díky za to, jak zvláště Bůh vyslyšel, nebo jak zasáhl, jak pomáhá nést. To se pak v očích všech zračí tichá, vděčná radost.

Vy kdo nemáte možnost přinést svůj „batoh“ v úterý ráno osobně, můžete svůj problém svěřit papíru a vhodit jej do krabičky na pravé stěně před vstupem do hlavního sálu kostela. Rozhodně nebude váš problém opomenut, ale s důvěrou předložen Nejvyššímu.

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA

čtvrtek 15.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXV. ročník, číslo 11/listopad 2019

Vychází každou 1. neděli v měsíci

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděli v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

Ohlednutí 2019

YMCA Besedák

ČCE Besedák

1. 11. 2019